

Als ik mijn busje eindelijk op de krappe plek voor mijn winkel heb gemanoeuvreerd, is mijn humeur om op te schieten. Mijn arrogante buurman weet heel goed hoe groot mijn bestelbus is, en hoewel hij aan de rechterkant plaats genoeg heeft, zet hij me regelmatig klem.

Ik weet zeker dat hij dat doet omdat ik laatst zijn uitnodiging om uit eten te gaan heb afgeslagen. Maar nu wil ik me daar niet ook nog druk om maken. De confrontatie met die onbekende man op de faculteit maakt me al kwaad genoeg.

In plaats van mijn fiets te pakken en regelrecht naar huis te gaan, zoals ik eigenlijk van plan was, maak ik de winkel open en loop door naar het kantoor achterin. Aangezien ik supergeorganiseerd ben, hoef ik niet lang te zoeken naar de bestelling van de universiteit.

Ze hebben een print van mijn bestellijst van internet gebruikt; alle beschikbare bloemen en kleuren staan keurig op een rij.

Er is heel duidelijk 'geel' aangekruist en naast de handtekening van de sympathieke secretaresse, met wie ik al vaak te maken heb gehad, prijkt een zwierige, amper leesbare karikatuur van een handtekening. Eigenlijk is het onzin, maar toch ben ik geneigd te geloven dat die van die vreemde man is. Net zoals hij is de handtekening groot, gebiedend en arrogant.

Langzaam laat ik het papier zakken, me afvragend of ik wel goed wijs ben. Ik kan het veel beter gewoon laten rusten.

Met half dichtgeknepen ogen probeer ik de onleesbare krabbel te ontcijferen. Lars? Zou dat kunnen? Lars Ferner?

Hoewel ik Nina heb beloofd dat ik er voor vandaag een punt

achter zou zetten, klap ik mijn laptop open en tik zijn naam in in de zoekmachine.

Op de pagina van de universiteit vind ik hem: professor Lars Ferner, literatuurwetenschap. Zijn foto is zwart-wit en is genomen voor een donkere achtergrond, zodat zijn markante gelaatstreken nog beter uitkomen.

Ik zou eigenlijk beter moeten weten, maar de professor wekt ongezond heftige gevoelens bij me op. Ik vouw de bestellijst op, stop hem in de zak van mijn spijkerjasje en ga de winkel uit.

Zoals altijd controleer ik of het licht echt uit is en ik luister of ik geen water hoor lopen, voordat ik consciëntieus alle drie de sloten dichtdraai.

Ik maak de lange ketting los waarmee mijn fiets is vastge maakt aan een oog dat in de muur is aangebracht. Eigenlijk wilde ik naar huis gaan, en dat zou wel zo verstandig zijn. De lucht betreft snel en het voorspelde onweer zal niet lang meer op zich laten wachten. De weg naar de universiteit zou maar een omweg van zeven of acht minuten betekenen.

Maar ik ben niet verstandig, ik ben nog steeds kwaad. Dus trap ik stevig op de pedalen en fiets naar de universiteit. Ik verheug me al op het gezicht van professor Ferner als ik hem zo meteen die bestellijst onder zijn verwaande neus duw.

Mijn haar wappert in de frisse wind en ik trap nog wat harder. Volgens het weerbericht zouden we morgenochtend pas buien krijgen, maar het noodweer schijnt haast te hebben.

Terwijl ik over de campus fiets, ontwijk ik de laatste studenten, die zo te zien allemaal zo gauw mogelijk naar huis willen. Ik kan het ze niet kwalijk nemen: de lucht wordt snel donker en in de verte hoor ik al dreigend gerommel.

Mijn spijkerjasje en mijn dunne zomerjurk zijn nogal on-

geschikt voor de koude wind, maar ik had niet verwacht dat het zo snel zo sterk zou afkoelen. Vanmorgen was het nog bloedheet.

Ik zet mijn fiets weg, maak de ketting vast en ga opnieuw de faculteit filosofie binnen. Het feest is intussen goed op gang gekomen en in plaats van naar mufte lucht en schoonmaakmiddelen ruikt het nu naar bloemen en eten.

Het duurt even voordat ik de professor tussen de gasten ontwaar. Ik loop naar hem toe en tik hem op zijn schouder. Hoewel ik in mijn recht sta en echt niet van plan ben om een scène te schoppen, bonst mijn hart in mijn keel.

Hij draait zich om en kijkt verbaasd als hij mij ziet staan.

Er trekt een verlegen blos over mijn wangen, al is daar geen enkele reden voor. Zonder iets te zeggen geef ik hem het bestelformulier, draai me om en loop weg. Hij haalt me echter met lange passen in. Terwijl hij het formulier bestudeert, vraagt hij: ‘Wat moet dit voorstellen?’

‘Nou, meneer Ferner, is dat soms niet uw handtekening onder de bestelling van gele bloemen?’ Mijn stem klinkt onzekerder dan me lief is en ik ga wat sneller lopen.

Om hem kwijt te raken schiet ik vlug tussen de grote potten met bloemen door naar de muur, waar het donkerder is, en begeef me in de richting van de trap.

‘Wat wilt u hiermee zeggen?’ vraagt hij.

Hij is me gevolgd. Met over elkaar geslagen armen blijf ik staan. ‘Daarmee wil ik zeggen dat een verontschuldiging op zijn plaats zou zijn. Ik heb precies geleverd wat er besteld is en ik hoef me niet door een verwaande academicus te laten afblaffen.’

Ik heb het nog niet gezegd of ik schaam me al. O jee! Wat heeft deze man toch dat hij me zo provokeert? Dat wilde ik

helemaal niet zeggen. Hiermee ben ik de universiteit vast en zeker kwijt als klant.

Ik wil me al bijna verontschuldigen, maar dan realiseer ik me dat hij nog niets heeft gezegd. Hij staat voor me en neemt me op alsof ik een of ander zeldzaam insect ben.

Kwaad gebaar ik met mijn armen. ‘Waarom praat ik eigenlijk met u? Het woord “sorry” komt waarschijnlijk niet eens in uw woordenboek voor!’

Ik wil weggaan en de universiteit, de professor en deze vreselijke dag eindelijk achter me laten, maar hij pakt mijn arm vast. Door mijn spijkerjasje heen voel ik de warmte van zijn hand en zijn kracht.

Hij wil me duidelijk tegenhouden, maar doet me geen pijn. Ongetwijfeld heeft hij al talloze vrouwen op deze manier bij de arm gegrepen, en nu zal hij zich eindelijk charmant verontschuldigen. Wie weet verwacht hij zelfs dat ik hem er ook nog voor bedank.

Hij buigt zich naar voren, tot ik zijn adem op mijn gezicht voel en zijn baardstoppels zou kunnen tellen. Hij trekt me nog dichter naar zich toe.

‘Laat me los!’ snauw ik, en ik weet zelf niet waarom mijn stem zo gesmoord klinkt.

Mijn antwoord maakt iets in hem los, want zijn ogen beginnen te fonkelen. Niet van plezier; ze doen me eerder denken aan een roofdier vlak voor de aanval. Zijn hand ligt op mijn rug. Hij spreidt zijn vingers en trekt me nog dichterbij.

Nijdig hap ik naar adem, en ik vraag me af of ik om hulp moet roepen. Ik ben me ervan bewust dat we nogal achteraf in het halfdonker staan en mijn keel wordt droog. Hoewel de gasten van het feest heel dichtbij zijn, merkt niemand wat er tussen ons beiden gebeurt.

Zijn gezicht is zo dicht bij het mijne dat ik zijn kruidige aftershave kan ruiken. Natuurlijk weet hij heel goed wat voor effect hij op vrouwen heeft, en hij wacht op het moment dat ik voor hem zwicht. Maar dat zal hem met mij niet lukken, al ruikt hij nog zo verleidelijk. Ik gun het mezelf om zijn mannelijke geur nog een keer in te ademen voordat ik mijn mond opendoe om hem te zeggen waar het op staat.

Alleen raken onze lichamen elkaar opeens. Die schoft heeft me zomaar tegen zich aan getrokken! Zijn hand ligt nog steeds bezitterig op mijn rug en zijn greep is zo stevig, dat ik me onmogelijk los kan rukken.

Dan kust hij me plotseling genietend. Hoewel ik het had kunnen verwachten, lijkt de grond onder mijn voeten even te bewegen. De sfeer tussen ons is elektrisch geladen en het zou me niet verbazen als de vonken in het rond zouden spatten.

Teder en tegelijkertijd vol verlangen strelen zijn lippen de mijne. Ik kan er met mijn pet niet bij dat hij me zomaar kust, zonder mijn instemming te vragen. Dat kan gewoon niet waar zijn! Mijn knieën worden slap en ergens in mijn achterhoofd vraag ik me af wat hij verder nog met me zou doen als ik hem zijn gang liet gaan.

Ik ben helemaal in de ban van zijn warmte, zijn mond en zijn handen, en ik beantwoord de kus als vanzelf. Ik open mijn lippen en verwelkom zijn tong. Hij smaakt op een of andere manier zoet, bijna chocoladeachtig.

Hitte slaat door mijn lichaam. Mijn clitoris begint heftig te kloppen. Mijn tepels trekken samen en voelen door de dunne stof van mijn zomerjurk als kleine kiezelsteentjes.

Ik gedraag me onmogelijk: in plaats van hem weg te duwen klamp ik me aan hem vast alsof mijn leven ervan afhangt. Wat mankeert me? Ik had me toch vast voorgenomen om hem op

zijn nummer te zetten en dan gewoon weg te gaan? Maar ik heb er geen seconde rekening mee gehouden dat hij me zo- maar zou kussen.

Mijn schaamspleet klopt verlangend, wat me er maar al te sterk aan herinnert hoelang ik al geen man meer heb gehad.

Waarschijnlijk is het alleen dat, denk ik opgelucht, terwijl ik smelt onder zijn kus en waarachtig nat word. Ik heb al zo lang geen seks meer gehad dat ik gewoon uitgehongerd ben. Het heeft niets met professor Lars Ferner te maken, het is een automatische, puur fysieke reactie.

Hij steekt zijn tong dieper in mijn mond, zijn handen liggen nu allebei op mijn rug en glijden langzaam naar beneden. Pas wanneer hij ze op mijn billen legt, ze op een heel erotische manier masseert, en ik zijn erectie tussen onze lichamen in voel, dringt het weer tot me door waar we zijn.

Ik vraag me af hoe het zou zijn om met hem te vrijen, maar ik leg mijn handen op zijn gespierde borst en duw hem verontwaardigd weg. Zou hij een hartstochtelijk minnaar zijn?

Ademloos kijk ik hem aan. Moet ik iets zeggen? Maar wat? Hij laat me los en ik grijp mijn kans onmiddellijk, draai me op mijn hakken om en ren weg.

Als een haas sla ik op de vlucht, voordat ik iets stoms doe, zoals hem nog eens kussen. Jammer dat hij zo'n onbehouwen hufter is, want de aantrekkingskracht tussen ons valt niet te ontkennen.

Eigenlijk had ik me voorgesteld dat het meer voldoening zou geven om hem zijn fout onder zijn neus te wrijven. Maar nu heb ik een vieze smaak in mijn mond, die niets met zijn kus te maken heeft. Pas als ik buiten de frisse lucht inadem, voel ik me beter. Mijn opdracht is afgehandeld en het hangt gelukkig niet van een arrogante academicus af of ik ervoor betaald word.

De eerste dikke regendruppels vallen en ik bijt nijdig op mijn lip. Als beloning voor mijn mislukte wraakactie zal ik nu op weg naar huis kletsnat regenen. Ik verdien waarschijnlijk niet beter.

Ik loop door, maar opeens blijf ik als vastgenageld staan. Op de plek waar mijn fiets zou moeten staan, ligt alleen de veiligheidsketting op de grond. Het hangslot ziet eruit alsof er een pantserwagen overheen is gereden en mijn fiets is weg. Ik loop snel verder, speurend naar alle kanten, maar hij is weg. Mijn fiets is gestolen. Dat is absoluut de kroon op deze dag!

Ik zoek in mijn handtas naar mijn portemonnee, omdat een akelig vermoeden me bekruipt. Dat vermoeden verandert al snel in zekerheid: ik heb maar twee euro vijftwintig aan contant geld bij me, niet eens genoeg voor een buskaartje.

Als de hemel zijn sluizen opent en de ijsskoude druppels op me neerkletteren, hol ik naar de dichtstbijzijnde bushalte om te schuilen. Ik sla mijn armen om mezelf heen en vraag me af wat ik moet doen. Mijn fiets is weg, ik heb geen geld en ik weet niet eens waar de dichtstbijzijnde geldautomaat is. Ik kijk omhoog naar de donkere lucht, die om de haverklap verlicht wordt door bliksemflitsen. In de verte rommelt de donder dreigend. Zou ik het geluk hebben dat het zo weer ophoudt met gieten?

Maar ik heb nog meer pech: als ik mijn smartphone uit mijn tas haal, zie ik aan het knipperende signaal dat het hoog tijd is om hem aan de oplader te leggen. Het lukt me nog net om uit te zoeken dat de dichtstbijzijnde geldautomaat bijna drie kilometer in oostelijke richting ligt. Dan wordt de display zwart.

Fantastisch! Daarmee valt ook de optie af om een taxi te bellen. Intussen stormt het regelrecht en ik sta te bibberen

in mijn doorweekte jurk. Er zit niets anders op, ik moet in dit noodweer naar huis lopen. Ik zal op z'n minst kou vatten, als ik tenminste onderweg niet verdrink.

Ik wil me net vermennen en de stromende regen in stappen om naar huis te lopen, als er een grote, donkere wagen aankomt. Hij mindert vaart terwijl hij me passeert en rijdt dan achteruit terug.

Vanwege de regen kan ik niet zien wie er achter het stuur zit en ik ben stomverbaasd dat het professor Ferner is, die de alarmlichten aanzet en uitstapt.

Hij zet de kraag van zijn jas omhoog en haast zich naar me toe. 'Wat doe jij nou hier?'

Met samengeknepen, fonkelende ogen kijk ik hem aan. 'Op beter weer wachten.'

Zijn aanwezigheid maakt me nerveus. De ruimte onder het afdak van de bushalte lijkt opeens veel kleiner.

'Kijk me niet zo boos aan, Lea.'

Het verrast me dat hij weet hoe ik heet, en ik sla mijn ogen naar hem op. Hij komt dichterbij en legt zijn hand op mijn rug. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Deze situatie is absurd. Bovendien denk ik natuurlijk direct weer aan de kus.

'Professor...' begin ik, maar ik weet eigenlijk niet wat ik wil zeggen.

'Ik heet Lars,' zegt hij, en hij kijkt me met zijn expressieve ogen doordringend aan. Intussen duwt hij me naar zijn auto. 'Waarom beginnen we niet helemaal opnieuw? Ik vind het erg vervelend dat ik bij onze eerste ontmoeting zo'n slechte indruk heb gemaakt.'

Is dat soms bedoeld als een verontschuldiging? Spottend trek ik een wenkbrauw op, maar ik zeg niets.

Uitnodigend steekt hij zijn hand naar me uit en ik neem

hem aarzelend aan. Op mijn klamme huid voelt de zijne warm. Zijn handdruk is stevig, en een ogenblik ben ik ervan overtuigd dat het een val is, dat hij me weer naar zich toe wil trekken om me te kussen. Mijn hart klopt sneller.

Maar Lars lijkt het serieus te menen. Hij draait zijn hand om en brengt de mijne naar zijn lippen. Zijn warme adem veroorzaakt een aangename huivering, gevolgd door een tweede als hij een kus op de rug van mijn hand drukt.

Zwijgend kijk ik hem aan. De seconden tikken weg. Zou hij mijn nerveuze hartslag horen? Het ruisen van mijn bloed?

Maar de rollende donder boven onze hoofden overstemt alles.

Hij houdt mijn hand vast en legt zijn vrije arm om mijn middel. Zacht, maar dwingend schuift hij me voorwaarts. 'Ik breng je naar huis. Ik geloof niet dat de bus met dit weer nog rijdt.'

Ik wil protesteren, hem uitleggen dat mijn fiets gestolen is, maar wat doet het er ook toe? Ik ben allang blij dat hij me een lift wil geven, en slik mijn protest in. Hij zegt zomaar 'jij' tegen me, zonder me te vragen of ik dat goedvind.

Ineens flitsen er opwindende beelden door mijn hoofd. Beelden van hem en mij in een hartstochtelijke omhelzing. Hij schuift mijn jurk omhoog en trekt zonder iets te vragen mijn slipje opzij, want mijn gekreun is uitnodiging genoeg. Geërgerd bijt ik op mijn lip en probeer de fantasie van me af te zetten.

Hij opent het portier aan de passagierskant en herhaalt zijn uitnodiging. Dit keer is de bevelende ondertoon duidelijk te horen en de fijne haartjes in mijn nek komen overeind. Het is ongelooflijk hoe heftig mijn lichaam op hem reageert.

Nadat ik ben ingestapt slaak ik een zucht van opluchting,